

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce: V.T., nar. [REDACTED]
bytem [REDACTED]
zastoupen advokátem JUDr. Markem Janstou, LL.M.
sídlem nám. Míru 14, 293 01 Mladá Boleslav

proti

žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 11. 2018, č. j. CPR-33883-2/ČJ-2017-930310-V236 a č. j. CPR-33883-3/ČJ-2017-930310-V236

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 22. 11. 2018, č. j. CPR-33883-2/ČJ-2017-930310-V236 a č. j. CPR-33883-3/ČJ-2017-930310-V236, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou, která byla dne 12. 12. 2018 zdejšímu soudu postoupena usnesením Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2018, č. j. 13 A 117/2018-24, domáhá zrušení shora označených rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2018, kterými bylo jednak částečně změněno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Libereckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 12. 2017, č. j. KRPL-54319-30/ČJ-2017-180022-SV, a jednak potvrzeno rozhodnutí téhož správního orgánu ze dne 8. 12. 2017, č. j. KRPL-54319-31/ČJ-2017-180022-SV.
2. Prvně uvedeným rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, v délce 2 let a podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil dobu 10 dnů k vycestování z území ČR, současně dle § 120a zákona o pobytu cizinců vyslovil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 uvedeného zákona. Změna tohoto rozhodnutí spočívala v tom, že žalovaný stanovil dobu, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území členských států EU, na 1 rok, ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
3. Dalším rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, povinnost nahradit náklady správního řízení v paušální výši 1 000 Kč ve lhůtě do 14 dnů od právní moci rozhodnutí. Druhým žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
4. V napadeném rozhodnutí ve věci správního vyhoštění žalovaný vyšel ze zjištění, že žalobce přicestoval na území ČR dne 10. 2. 2017 a od 15. 2. 2017 pracoval na pracovišti společnosti [XX] s výjimkou 5 dnů v měsíci květnu 2017, kdy byl v Polsku. Byl nahlášen k výkonu práce na pracovišti [XX] ode dne 1. 5. 2017 do 16. 6. 2017. Žalobce předložil pracovní smlouvu uzavřenou s polskou společností [XX] o. platnou od 9. 2. 2017 do 16. 6. 2017. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce pobýval na území ČR na základě polského víza typu [XX] na jehož základě byl oprávněn na území ČR pobývat po dobu nejdéle 3 měsíců během jakéhokoli šestiměsíčního období, nikoliv po celou dobu platnosti vydaného víza. Žalovaný upřesnil závěry správního orgánu I. stupně tak, že žalobce přicestoval na území ČR dne 10. 2. 2017 na základě polského dlouhodobého víza a celková doba pobytu na území ČR nesmí překročit 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů. Do 90 dnů oprávněného pobytu na území ČR, tj. do dne 15. 5. 2017 (při zohlednění 5 dnů pobytu v Polsku), žalobce z území ČR nevycestoval, o jiný druh oprávněného pobytu nepožádal. Tedy od 16. 5. 2017 do 29. 5. 2017, kdy byl žalobce kontrolován policií na pracovišti společnosti [XX], pobýval na území ČR bez víza, proto od 16. 5. 2017 do 29. 5. 2017 vykonával zaměstnání bez oprávnění k pobytu. Výkon práce na pracovišti [XX] ode dne 15. 2. 2017, s výjimkou 5 dnů pobytu v Polsku, žalobce sám potvrdil, tím bylo naplněno ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dále odůvodnil,

že na základě polského víza typu D 05 a polského pracovního povolení žalobce nebyl oprávněn k výkonu závislé práce na území ČR, závěry správního orgánu I. stupně ohledně pronájmu pracovní síly upřesnil. Žalovaný vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 60/2017 a zdůvodnil, že na žalobce se výjimka stanovená v § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, nevztahuje. S odkazem na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku sp. zn. 2 Azs 289/2017 žalovaný vysvětlil, že uvedené ustanovení se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smysl čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslání pracovníci provozují svou hlavní činnosti v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Žalovaný konstatoval, že žalobce byl kontrolován při výkonu práce spočívající ve výrobě plastových dílů na pracovišti [REDAKCE]. Zdůraznil, proč na základě uzavření smlouvy mezi společnostmi [REDAKCE] o. a společnostmi [REDAKCE] o., o dočasném přidělení zaměstnanců k jinému zaměstnavateli, má za to, že žalobce nemohl vystupovat jménem polského zaměstnavatele, ani na jeho účet. Sám žalobce potvrdil, že práci mu přidělovala společnost OSPRO a žádná smlouva mezi společnostmi [REDAKCE] a [REDAKCE] nebyla předložena. Podmínky § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti nebyly splněny také proto, že se nejednalo o pronájem žalobce k výkonu práce na území ČR, neboť se nejednalo o poskytování služeb, které by bylo nahodilé a ojedinělé. Polská společnost [REDAKCE] nikdy nemohla účastníka využívat k vlastní činnosti na území Polska, nelze ani předpokládat, že by se žalobce do Polska býval mohl vrátit pracovat. Žalobce neměl žádný vztah k firmě, která je usazena v jiném členském státu EU a nelze hovořit o přímém poutu mezi žalobcem a zaměstnavatelem [REDAKCE]. Na pracovišti firmy [REDAKCE] tedy žalobce vykonával práci bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, čímž naplnil skutkovou podstatu pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Dokumenty, které byly předloženy, žalovaný hodnotil tak, že byly předloženy za účelem zastírání zaměstnávání bez povolení k zaměstnání, protože žalobce pro zaměstnavatele [REDAKCE] v Polsku nikdy nepracoval, pracovní smlouva je ze dne 9. 2. 2017 a již následující den žalobce přicestoval na území ČR. Žalovaný uzavřel, že nelze hovořit o poskytování služby zaměstnavatelem usazeným v některém členském státu EU, tedy polskou společností [REDAKCE]. Dále se věnoval otázce, zda je rozhodné zavinění či znalost situace žalobce. A rovněž zdůvodnil, že doba stanovená správním orgánem I. stupně, po kterou je žalobci uloženo správní vyhoštění, je s ohledem na stávající praxi neadekvátní, proto ji žalovaný stanovil v délce 1 roku. V závěru aproboval závěr, že vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života.

5. Druhým žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně o uložení povinnosti nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Konstatoval, že řízení o správním vyhoštění žalobce vyvolal tím, že porušil povinnosti dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o pobytu cizinců, protože vykonával na území ČR zaměstnání bez povolení k zaměstnání a po dobu od 16. 5. 2017 do 29. 5. 2017 bez povolení k pobytu, proto je povinen nahradit náklady řízení podle § 79 odst. 5 správního řádu v paušální částce.
6. Žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s veškerými důkazy a námitkami. Uvedl, že je státní občan Ukrajiny, kterému bylo Polskou republikou vydáno dlouhodobé vízum

s kódem účelu pobytu D 05, platné od 5. 10. 2016 do 10. 8. 2017, které jej podle Úmluvy o provedení Schengenské dohody opravňuje k neomezenému počtu vstupů a pohybu po schengenském prostoru, tedy též na území ČR, po dobu platnosti uvedeného víza, tj. v daném případě na dobu 180 dní. Žalobce je dále držitelem platného pracovního povolení vydaného polským úřadem práce, vystaveného bez omezení pro všechny členské státy EU. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně posoudil smysl poskytování přeshraniční služby, které je upraveno v § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Podle žalobce byly splněny podmínky uvedené v citovaném ustanovení, žalobce byl na území ČR vyslán na základě písemného příkazu od svého polského zaměstnavatele, v rámci přeshraničního poskytování služeb. Po celou dobu práce na území ČR měl platné vízum, vykonával práci pro svého polského zaměstnavatele, který mu prostřednictvím společnosti na území ČR práci řídil, kontroloval ji, poskytoval pracovní pomůcky, zajišťoval mu ubytování, dopravu do zaměstnání, vyplácel mu mzdu. Po skončení doby, na kterou byl vyslán, se vrátil ke svému zaměstnavateli za účelem výkonu práce pro společnost XXX. Tato společnost ho původně přidělila k výkonu práce k zaměstnavateli na území Polské republiky, následně byl žalobce svým zaměstnavatelem vyslán na pracovní cestu na základě písemného příkazu od zaměstnavatele v rámci přeshraničního poskytování služby na území ČR do společnosti XXX. Žalobce měl se společností XXX uzavřenou řádnou pracovní smlouvu, po celou dobu byl zaměstnancem této společnosti, která plnila povinnosti zaměstnavatele. S ohledem na délku pobytu, frekvenci a kontinuitu je vyloučené, aby práce žalobce byla svou podstatou fakticky dlouhodobý závazek, neboť splňuje podmínky dočasnosti a příležitosti, žalobce vykonával práci nahodile bez znaků trvalosti. Dále žalobce namítal, že správnímu orgánu I. stupně předložil takové listinné důkazy, z nichž vyplývá, že na území ČR v rámci vyslání při realizaci přeshraniční služby nepobýval déle než 90 po sobě jdoucích kalendářních dnů. Proto nesouhlasil se závěrem žalovaného, který bez bližšího odůvodnění konstatoval, že žalobce pobýval na území ČR bez oprávnění pobytu po dobu 19 kalendářních dnů. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že na území pobýval po celou dobu legálně na základě platného dlouhodobého víza vydaného Polskou republikou. Namítal, že bylo zasaženo do jeho práv zaručených komunitárním právem tím, že mu bylo uloženo správní vyhoštění nejen na území ČR, ale na území všech členských států EU, byl tak neúměrně zkrácen na svých právech. Dále bylo zasaženo do jeho sociálního a ekonomického postavení, které mu vzhledem k situaci v domovském státě znemožňuje zajistit prostředky pro rodinu. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud obě žalobou napadená rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí vydaná správním orgánem I. stupně zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný konstatoval, že se jedná o žalobu včasnou, a vyjádřil přesvědčení, že postupoval v souladu s platnou právní úpravou. Navrhoval proto, aby soud žalobu zamítnul.
8. Napadená rozhodnutí a řízení jejich vydání předcházející přezkoumal krajský soud v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, jimiž je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který to byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

9. V souzeném případě učinil žalobce spornou otázku, zda žalovaný správně posoudil smysl poskytování přeshraniční služby polským zaměstnavatelem a zda byl žalobce povinen k výkonu práce na území ČR disponovat pracovním povolením a pobytovým oprávněním. Žalobce tvrdil, že nikoli, neboť disponoval dlouhodobým vízem s kódem D 05 vydaným Polskou republikou a polským pracovním vízem.
10. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce přicestoval na území ČR dne 10. 2. 2017 a od 15. 2. 2017 pracoval na pracovišti společnosti [XX] při výrobě plastových dílů ve směnném provozu (s výjimkou 5 dnů v měsíci květnu 2017, kdy byl dle svého tvrzení v Polsku), až do 29. 5. 2017, kdy byl při výkonu této činnosti kontrolován policií. Žalobce disponoval polským vízem typu D 05, měl od 9. 2. 2017 do 16. 6. 2017 uzavřenou pracovní smlouvu s polskou společností [XX], která je v Polsku registrována jako agentura práce (dříve společnost [XX]). Byly předloženy příkazy k vyslání na služební cestu ode dne 9. 2. 2017 do 10. 5. 2017 a ode dne 1. 5. 2017 do 16. 6. 2017. Žalobce byl nahlášen k výkonu práce na pracovišti [XX] ode dne 1. 5. 2017 do 16. 6. 2017. Dále byly v řízení předloženy dohody mezi společnostmi XX a [XX] o dočasném přidělení zaměstnanců k jinému zaměstnavateli, obdobná dohoda mezi [XX] a českou společností [XX]. Dále smlouvy o nájmu, rámcová smlouva o dílo mezi [XX] a [XX] a obdobná mezi [XX] a [XX], a dohody o ukončení těchto smluv. Žalobce vypověděl, že pracovní smlouvu s firmou [XX] podepsal za účelem práce v ČR, práci pro [XX] zajišťoval koordinátor [XX], o němž se žalobce domníval, že pracuje pro společnost [XX], ovšem práci na pracovišti [XX] mu přidělovala mistrová společnosti [XX], mzdu cca 12 000 Kč dostával dle počtu odpracovaných hodin, předával mu ji v hotovosti koordinátor.
11. Předně musí soud odmítnout žalobní námitku, že se žalovaný nevypořádal s veškerými důkazy a námitkami žalobce. Napadené rozhodnutí žalovaného ve věci vyhoštění naopak dle názoru soudu splňuje veškeré zákonné požadavky. Z rozhodnutí vyplývá, z jakého skutkového stavu žalovaný vycházel a na základě jakých podkladů, jak se s odvolacími námitkami žalobce vypořádal, jak hodnotil smlouvy, které byly v průběhu správního řízení předloženy, a k jakým právním závěrům žalovaný dospěl ohledně žalobcem namítaného poskytování přeshraniční služby a jak hodnotil jeho pobyt na území ČR na základě polského pobytového víza.
12. Otázkou, na jaké případy se vztahuje výjimka z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území ČR povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, zakotvená v § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, jehož se žalobce dovolává, se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, publ. ve Sb. NSS 3713/2018 (rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné též na www.nssoud.cz), z jehož závěrů vycházel žalovaný. Soud doplňuje, že citovaný rozsudek řešil skutkově obdobný případ, kdy šlo o výkon závislé práce ukrajinským státním příslušníkem na území ČR pro českou společnost, který disponoval dlouhodobým vízem typu D vydaným Polskou republikou. Cizinec měl uzavřenou pracovní smlouvu s polským zaměstnavatelem [XX], tento polský zaměstnavatel měl uzavřenou smlouvu o dočasném

přidělení zaměstnanců s českou společností [XX], která měla plnit povinnosti zaměstnavatele, přičemž cizinec zůstane v pracovněprávním vztahu k polskému zaměstnavateli. Cizinec přitom fakticky vykonával práci v areálu jiné české výrobní společnosti, na základě rámcové smlouvy o dílu uzavřené mezi [XX] a touto českou společností, přitom práci mu nezařádal a nekontroloval polský zaměstnavatel, ten mu ani nevyplácel mzdu. Nejvyšší správní soud se na tomto skutkovém základě obšírně zabýval výkladem relevantních ustanovení zákona o zaměstnanosti včetně § 98 písm. k), vycházel přitom ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017-13, podle něhož pracovní vízum vydané jiným členským státem EU neopravňuje cizince k výkonu zaměstnání na území ČR, a reflektoval i judikaturu SDEU týkající se poskytování pracovní síly, včetně přeshraničního poskytování pracovní síly. Nejvyšší správní soud v bodu [41] rozsudku konstatoval: „Z uvedeného je patrné, že český zákonodárce přistupuje k dočasnému přidělování cizinců k výkonu práce na území České republiky zahraničními agenturami práce velmi restriktivně, a to s ohledem na citlivost dané oblasti jak z hlediska zajištění dodržování pracovních podmínek, tak i z hlediska ochrany pracovního trhu. Výjimku z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu zakotvenou v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti proto nelze z hlediska systematického ani teleologického vykládat tak, že se vztahuje na veškeré vysílání pracovníků za účelem poskytování služeb. Jak bylo uvedeno výše, členské státy Evropské unie mohou chránit své vnitrostátní pracovní trhy před zneužíváním svobody poskytování služeb k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání podniky usazenými v jiném členském státě. Nejvyšší správní soud proto dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematiku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslání pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.“

13. Právě uvedené závěry žalovaný správně aplikoval i na žalobcův případ. I v projednávané věci

ze správního spisu vyplynulo, že žalobce pro polského zaměstnavatele [] nikdy v Polsku fakticky nepracoval, ihned po uzavření pracovní smlouvy ze dne 9. 2. 2017 platné do 16. 6. 2017 odjel již dne 10. 2. 2017 do ČR na základě příkazu k vycestování od 9. 2. 2017

do 10. 5. 2017 a následně od 1. 5. 2017 do 16. 6. 2017, přičemž fakticky vykonával ve směnném provozu závislou práci při výrobě plastových dílů pro společnost [], když práci žalobci kontrolovala mistrová [], vyplácen byl podle odpracovaného počtu hodin v Kč.

Správní orgány pak doložily, že polská společnost ■■■ (dříve ■■■) působí v Polsku jako agentura práce vysílající ukrajinské pracovníky na práci na území ČR (viz založený seznam ukrajinských pracovníků vyslaných na práci do společnosti ■■■, shodný model řešení Nejvyšším správním soudem ve shora citovaném rozsudku). I v projednávané věci má síť smluvních vztahů, především plnění povinností zaměstnavatele českou společností ■■■, zastřít skutečnost, že ve své podstatě jde o poskytnutí ukrajinského pracovníka polskou agenturou práce ■■■ k manuální činnosti pro českou společnost ■■■. Vyslání žalobce do ČR tedy i v tomto případě představovalo samotný předmět poskytování služeb ze strany ■■■. Soud se neztotožnil s argumenty žalobce, že vzhledem k délce pobytu, frekvenci a kontinuitě splňoval výkon práce znaky nahodilosti a příležitosti. Žalovaný velmi podrobně zdůvodnil, proč se nejednalo o nahodilé a příležitostné poskytování služeb spočívajících v poskytování pracovní síly žalobce, a naopak se jednalo o agenturní zprostředkování práce zahraničním subjektem, na které nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Soud se se závěry žalovaného plně ztotožnil, a protože argumentaci žalovaného na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí považuje za vyčerpávající, dovolí si na ni odkázat.

14. Lze tedy uzavřít, že správní orgány dospěly k správnému závěru, když aplikovaly § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl na území ČR zaměstnán bez oprávnění k zaměstnání, když se na něj nevztahovala výjimka uvedená v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti.
15. Další žalobní námitkou žalobce brojil proti závěru, že na území ČR pobýval po dobu 19 dnů neoprávněně. Namítal, že v rámci vyslání při realizaci příhraniční služby na území ČR nepobýval déle než 90 po sobě jdoucích kalendářních dnů.
16. Ani v tomto směru soud namítanou nezákonnost neshledal. Správní orgány s odkazem na čl. 21 odst. 1 a čl. 2a ve spojení s čl. 18 Úmluvy o provedení Schengenské dohody a nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) 2016/399/EU, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex) (čl. 6), odůvodnily, že žalobce byl oprávněn na území ČR pobývat na polské dlouhodobé vízum typu D ne více než 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů, kterým se rozumí období 180 dnů bezprostředně předcházející každému dni pobytu. S uvedeným výkladem stejně jako s posouzením žalobcova konkrétního případu se soud plně ztotožnil. Žalobcova obrana vychází z nesprávné premisy, že uvedená podmínka je dodržena tehdy, pokud na území ČR nepobýval déle než 90 po sobě jdoucích kalendářních dní. Tak tomu však není, platné polské vízum typu D žalobce opravňovalo k pobytu na území ČR v délce 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů bezprostředně předcházejícímu dni pobytu. Tato podmínka v jeho případě splněna nebyla, neboť v období 180 dnů, jež předcházelo dni 29. 5. 2017, žalobce na území ČR pobýval více než 90 dnů, jak správně odůvodnil žalovaný. Soud podotýká, že žalovaný korigoval zjištění správního orgánu I. stupně ohledně 19 dnů neoprávněného pobytu, když zohlednil, že žalobce vycestoval na 5 dnů do Polska, a bez příslušného pobytového oprávnění na území ČR tak pobýval do 16. 5. 2017 do 29. 5. 2017.

17. Obstojí tak i žalobou napadené rozhodnutí ve věci povinnosti nahradit náklady řízení, které bylo podmíněno rozhodnutím ve věci správní vyhoštění pro porušení povinnosti ze strany žalobce ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobce pak žádné konkrétní námitky týkající se uložení povinnosti nahradit náklady správního řízení či výše nákladů neuplatnil.
18. Nelze tedy ani hovořit o zásahu do komunitárních práv žalobce. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v bodu [10] rozsudku ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017-13, : „Z žádného přímo použitelného evropského právního předpisu nevyplývá povinnost členského státu umožnit občanům třetích zemí výkon zaměstnání na svém území, pokud jsou tito občané držiteli dlouhodobého víza a pracovního povolení v jiném členském státě. Existují určité výjimky z uvedeného pravidla, které se dotýkají např. dlouhodobých rezidentů nebo zaměstnanců vyslaných na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu. Právo volného pohybu osob (včetně svobody usazovat se na území členského státu) však přísluší výhradně státním příslušníkům členských států. Stanovení podmínek výkonu zaměstnání a podmínek získání pracovního povolení občanů třetích zemí je zásadně věcí vnitrostátní úpravy v souladu s výše citovanou směrnicí. Každý členský stát tedy sám uplatňuje v oblasti zaměstnávání cizinců vlastní právní úpravu.“ Uložení správního vyhoštění se stanovením doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU, plyne přímo z ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Nemožnost žalobce dále využívat výhod zaměstnání v některém členském státu EU je pak přiměřeným důsledkem porušení zákonných pravidel ze strany žalobce.
19. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítnul jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
20. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného.
21. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
22. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 24. leden 2019.

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně